

Spm. nr. S 3365

Til økonomiministeren (24/7 2000) af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Mener regeringen seriøst, at det er umuligt for Danmark med bibeholdelse af kronen at påvirke EU-samarbejdet mod et åbent, helt og stabilt Europa?«

Begrundelse

I fremsættelsestalen til regeringens eurolovforslag L 288 antydes det, at kun eurolande kan påvirke EU-samarbejdet i en fornuftig retning.

Svar (7/8 2000)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Danmark er stadig med i EU. Vores mulighed for at påvirke udviklingen bliver mindre uden for euroen. Det er ikke umuligt, men udviklingen tyder på, at eurolandene i stigende grad sætter dagsordenen for den økonomisk politiske linie i EU. Dette er blandt andet afspejlet ved det særlige samarbejde mellem eurolandene i Eurogruppen (tidligere kaldt Euro-11). Risikoen er derfor, at Danmark i høj grad bliver sat ud på sidelinien og mister indflydelse.

Dermed får vi også mindre indflydelse på, hvor Europa skal bevæge sig hen i de kommende år. Med den kommende udvidelse med de central- og østeuropæiske lande er EU på vej mod det hele, åbne og stabile Europa, som Danmark altid har kæmpet for. De nye medlemslande vil med i samarbejdet uden forbehold, herunder deltage i euroen så hurtigt som det er muligt for dem at opfylde konvergenskravene.

Hvorfor skulle de andre lande tage danske synspunkter lige så alvorlige som andres landes, når vi selv har sagt nej til at være med i så vigtigt et område som den fælles valuta?

I øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål S 3232.

Spm. nr. S 3366

Til økonomiministeren (24/7 2000) af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Mener regeringen seriøst, at de udfordringer, som globaliseringen stiller, håndteres bedst ved at indgå i et kæmpestort, ufleksibelt område med samme valuta, samme rente og samme pengepolitik i alle eurolandene - uanset landenes vidt forskellige situationer og behov?«

Begrundelse

Det fremgår indirekte af fremsættelsestalen til regeringens euroforslag L 288, at fremtiden ikke kræver fleksibilitet på det penge- og valutapolitiske område, men derimod ensretning og harmonisering i ét kæmpestort område (euroområdet). Det er ud fra almindelige betragtninger om både nutiden og fremtiden en forbløffende antagelse.

Svar (4/8 2000)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Der er sket en stærk stigning i den økonomiske integration og informationsudveksling på tværs af landegrænserne. Denne globalisering har bidraget til øget global velfærd og en bedre økonomisk fordeling mellem industrilandene og de udviklingslande, der har åbnet deres økonomier.

Globaliseringen medfører et større konkurrencepres. Det skaber både tabere og vindere. Globaliseringen sætter den økonomisk-politiske handlefrihed for det enkelte land i nyt perspektiv. Det enkelte lands mulighed for at opnå bestemte nationale mål afhænger i stigende grad af udviklingen i andre lande og af udviklingen på de internationale finansielle markeder. Det ser man bl.a. på arbejdsmarkedet og på dele af skatteområdet, som traditionelt opfattes som landenes eget ansvarsområder.

Globaliseringen gør, at samarbejde mellem landene er nødvendigt, hvis landene ønsker at nå bestemte mål som f.eks. gode miljøstandarder, bekæmpelse af skattely og unfair handelsvilkår, sikring af rettigheder og sociale hensyn samt imødegåelse af valutaspekulation. Det økonomiske samarbejde i EU gør, at landene får bedre muligheder for i fællesskab at løse de negative sider af globaliseringen og drage nytte af